

HUN SOLO MED EIVØR, HANNAH SCHNEIDER, KIRSTINE STUBBE TEGLBJÆRG, PENNY POLICE OG NANA JACOBI

Posten, Odense (turnéstart)

GAFFA – alt om musik

AF JENS DRÆBY / FOTO: ANJA ANKERSTJERNE

09.03.2017 / 07:44

For godt et halvt år siden optrådte en konstellation af blandt andre Ida Gard, Ida Wenøe og LEW rundt på forskellige danske spillesteder. Dengang var som nu et ihærdigt forsøg på at vise præcis, hvor gode de danske musikalske hunner kan være trods en skævvridning af repræsentation i

miljøet. Konceptet om kvinder alene på scenen opstod i mødet mellem Kirstine Stubbe Teglbjerg, Nana Jacobi og forfatter Anya Mathilde Poulsen, og idéen har mindst lige så mange begrænsninger og bange anelser, som den har enestående muligheder og tilsyneladende sanseligt fængslende overraskelser.

Det var de tre originale iværksætterinder, der igangsatte slaget på denne onsdags kvindernes internationale kampdag. En unødvendig beskrivelse af de fem gange femme fatales musikalske udtryk fyldte for meget i Anya Poulsens korte intro om nødvendigheden i at fremvise flere danske og næsten danske kvinder, som kan stå på egne koncertspillende ben.

Nana Jacobi som aftenens første optrædende indspark lagde hårdt ud med tunge tunge beats fra en moppedreng af et synthesizerklaver. Som en perfekt gengivelse af Robyns nyere heftige dansevenlige udtryk satte Jacobi standarden for Hun Solos kampdag. Iført strømperødt outfit og en kulsort hat tvang hun svære maskinagtige rytmer ud af sin pult samt flere oktaver ud af sin vellydende stemme. Et siddende og mundlamt publikums skygger flakkede i skæret fra stearinlys.

Hver af de fem taklede solokonceptet i stiv arm og uden at forfalde til den umiddelbare akustiske løsning. Det vil sige alle med undtagelse af **Eivør**, som nok brugte sine pedaler til lidt af hvert, men lod sin naturkraft af en nordisk røst sige det meste. Den færøske vokalekvilibrist plejer ikke at være bleg for at forholde sig til Leonard Cohens bagkatalog, og coveret af *Famous Blue Raincoat* fandt sig godt tilrette i Eivørs ellers beskedne snit af to en halv time. Hun var heller ikke kommet for at lefle eller for at levere et oplagt sæt med akustiske versioner af streamingtjenesternes mest populære af hendes sange. Dog var det lidt pudsigt at lade Eivør lukke koncerten med en så væsentligt anderledes tilgang at spille solo.

For **Hannah Schneider**, der spillede lige før Eivør, var den underholdende og inddragende løsning på soloudfordringen at sætte loop-pedalen i overarbejde. Sange som *Dreaming Kind* og *For the Trees* blev elegant medrivende gennem opbygningens gennemsigtighed. Ærgerligt var det, at Schneider, som var mest afhængig af den tekniske opsætning med to pulte og to mikrofoner til sample og sang, skulle rammes af en løs forbindelse et sted i kabelsalaten.

Koncertbiddet med **Penny Police** var langt den mest konventionelle. Opsætningen med keyboard og Marie Fjeldsteds behagelige sang gjorde alligevel *I Do Care* til et af højdepunkterne for Hun Solo-showet den aften. Det var en anelse tiltrængt med noget ligefremt godnatsangs-pop. Som Penny indtog hun også rollen som den stærkt følelsesfulde musiker, der knap nok kunne fortælle om sin kærlighed, sin bekymring, sin taknemmelighed, før munden flød over i drømmende sang. Maries sæt var dog ikke varieret så meget som de andre hunsolisters overraskende adspredte bidder, og derfor virkede delen med de små følelsesladede ballader og popmelodier lidt længere end de andre.

Kirstine Stubbe Teglbjergs fremtræden og optræden den onsdag aften på Posten i Odense vil sent forlade denne anmelders indre tapet. Med en udødelig stoisk ro forberedte Kirstine guitar og pedaler, og kontrasten stod malet i rummet, da hendes karakteristiske skrøbelige stemme hilste ud mod et afventende publikum. En livagtig, støjende og forunderlig guitarintro lod sig forvandle til et mesterværk af en live-opførelse af *Drømmenes Lyd*. For en stund var hun Gordon, Knowles, Joplin og Patti i mageløs forening, mens musik og trolddom flød sammen. Teglbjerg havde stolt og effektivt sin guitar enten i fast greb eller på ryggen som en anden Jeanne d'Arc, der svinger sit tveæggede sværd.

Hun Solo er intet mindre end et fabelagtigt brand, der nyder tårnhøje standarder på samme tid som en pinlig indsigt i åbenlyst overset talent. Selvfølgelig var der publikum i krogene, som savnede den helt konventionelle solokonzert med en kvinde og hendes instrument. Men det, man kunne overvære på Posten, lod til at være genialt sammensat af særlige talenter med evne for knapper ud over play-knappen og med evner udi andre instrumenter end klaveret og den akustiske guitar.

Hun Solo fortjener alle de lysår, der ligger bag ved og foran projektet, og det kan kun blive spændende at se, hvilke andre hunner blandt for eksempel Chinah, Irah, Off Bloom eller Noréll, der kommer til at optræde under diamanten.

HUN SOLO MED AURA, KAJSA VALA, STINE GRØN, NANA JACOBI OG KIRSTINE STUBBE TEGLBJÆRG

Hotel Cecil, København

GAFFA.dk – alt om musik

AF KELD BROKSØ / FOTO: ROD CLEMEN

09.03.2020 / 07:12

For få kvinder i rock, pop og/eller eksperimenterende musik i det hele taget er et af tidens hotte emner. Så hot, at ikke alene GAFFAs "Tak Rock Prisen" i år gik til kvindeprojektet og koncertformatet HUN SOLO. Dagen før var der også debat i Musikmuseet i det gamle DR-Radiohus. Der handlede det om "køn i heavy metal" under overskriften "Hva' Helved'", repræsenteret ved Ane-Sofie Sørensen (MetalSirenerne), som samlede et panel af, ja, mænd...

– Om end mænd i positioner som gatekeepere eller meningsdannere. Men netop fordi de privilegerede (mænd) sjældent tvinges til at diskutere egne privilegier, insisteredes der her på at lade mænd gøre netop det – og lade selvransagelsen komme, når det handlede om mulighederne for en forbedring af kønsuligheden i heavy metal-genrerne anno 2020.

Anderledes hos HUN SOLO i aftes.

På selveste kvindernes internationale kampdag var der på Hotel Cecil ingen metal og ingen mænd på scenen.

Her blev der i stedet skruet op for kvindelig kunst især på den laaaangsomme, føøølsomme, men også intense måde. En manifestation af, at "se, hvad vi kan – uden mænd!"

Og lad det være sagt med det samme: Dette anmeldt af en mand (sorry!), men med åbent sind og lyttelapperne ude. Vi må konstatere, at der ikke ligefrem var kø til herretoiletet, og lad det så også omgående komme på plads: Det var et fremragende kvinde-initiativ.

Når topkarakteren mangler skyldes det ikke mindst, at mangfoldigheden ikke var så stor, som den kunne være, og som den var annonceret. Konceptet er den brede præsentation, men her blev hovedparten af numrene en tand for meditative. Ikke at det var dårligt, men der lå for ofte en angst for at blive for showpræget, for rytmisk – og ja, for glad. Og det kender jeg ellers adskillige kvindelige musikere, som også kan være, samtidig med det bestemt også kan være følsom kunst.

Her er, hvad vi fik af kvindelige kunstnere, som alle gik på scenen *toute seule*:

Kirstine Stubbe Teglbjærg ***

Kirstine Stubbe Teglbjærg er blevet en dansk institution i undergrunden som soloartist, som medstifter af HUN SOLO og førhen som forsanger i bandet Blue Foundation.

Fra den tid fik vi i aftes også "Eyes on Fire," men stærkest stod den nye sang "Broken Windows."

Vi er i det eksperimenterende, ofte minimalistiske segment, men solomusikkens lange indledning af enkle figurer på guitaren endte som en alt for futil baggrund til at sparke en stor aften i gang. Intensiteten kom hen ad vejen. Som musikalsk leverandør til flere kunstarter er der ingen tvivl om, at Kirstine Stubbe Teglbjærg har rigtigt meget at byde på – og ikke mindst mod til IKKE at gøre som alle andre.

Der gik bare lang tid, før musikken rigtigt kom til at røre sjælen, og da det skete, var det hele næsten slut.

Nana Jacobi ****

Nana Jacobi kom på som nummer to til en opvarmet sal, og uagtet hun vel egentlig er popsangerinde, sangskriver og filmkomponist med tre album bag sig, så var vi også her hurtigt ovre i det eksperimenterende. Som med-initiativtager til HUN SOLO blev der lagt vægt på det kunstneriske udtryk.

Det vil sige her masser af synth, lydlandskaber og siden programmerede trommer.

Nummeret "Pige" fra 2018 (skrevet til Nanas datter) trængte lige ind i det, som kvindernes kampdag handlede om, og der blev fællessang undervejs i den "feministiske tidsalder," som hun annoncerede.

Smukt og godt. Først stille vokal, så en slutning med hard core beat. En sang, hvor vi kom meget af registret igennem.

Nana Jacobi har ofte markeret sig i den offentlige debat om den lave andel af (synlige) kvindelige kunstnere i musikbranchen, og det er bestemt ikke OK, når kvinderne har noget at byde på som Nana Jacobi har.

Kajsa Vala: *****

Sjældent har en akustisk westernguitar lydt så pågående og insisterende, som da Kajsa Vala gik på scenen og nærmest gav den ellers bløde musik en country-rock-folk-feeling, som umiddelbart på denne soloaften ikke virkede som en egentlig dagsorden.

Ikke desto mindre blev man på få anslag overbevist om en rasende dygtig guitarist og sanger med en effektiv og stor stemme. Kajsa har blandt andet gjort sig bemærket som et tredje live-medlem i Psyched Up Janis, men også uden band stod hun denne aften stærk og intens i sit udtryk.

Spilleglæden og hendes performance-gen stod ikke til diskussion selv i de ret stille sange, hvor hun fik skældt ud på Trump, og hvor mundharpen gav et helt Dylan'sk flashback – bare med tyve gange mere nærvær end den introverte inkarnation, Dylan befinder sig i nu om dage.

Flot, flot.

Stine Grøn: ****

Sanger og sangskriver Stine Grøn vandt Rødovre Musikpris her i 2020 på 50.000 kr. Måske ikke verdens største pris, men et klart tegn på, at noget stikker ud, er anderledes, modigt – og dygtigt. Alene det, at Stine Grøn indledte sit sæt denne aften med et rent vokalt solotrip af malende lydlandskaber, hvor det ikke handlede om melodi, men om stemning formet af stemmekontrol og tro på sit projekt, vidner om noget, man ikke hører hver dag.

Hun er også uddannet fra Rytmsk Musikkonservatorium i 2018, så der er både viden og evner bag. Stine Grøn har i flere år været en del af duoen IRAH sammen med Adi Zukanovic og er nu i gang med at lave sit første album i eget navn. I det nye nummer "In My Prayer" viste hun, at selv om vi bevæger os i mere eller mindre meditative lydlandskaber, så kan de være særdeles dragende. Største problem er, at man ikke efterfølgende helt kan huske, hvordan der så ud.

Aura Dione *****

Aftenens største stemme tilhørte Maria Louise Joensen aka Aura Dione, som debuterede med albummet *Columbine* i 2008 med guldpræmiering og platin i Tyskland for nummeret "I Will Love

You Monday (365)." Mere kom siden til, men det er egentlig ikke ærindet at fortælle om det – blot for notere, at med Aura Dione bevægede vi os mere over i popkulturen på denne aften. Havde man forbehold over for det, så blev man til gengæld blæst bag over af den stemme, som Aura Dione lagde for med – dygtigt, kontrolleret, men også roooligt i aftenens øvrige ånd. Det var følsomme sager – om knuste hjerter og den slags – men leveret med en elegant kombination af både sødme og kraft.

Hun sluttede sættet af med alle fem kvinder på scenen i det fremragende nummer "Colourblind."

Eftertanken fra hele aftenen er, at når HUN SOLO ønsker "at fejre en nuanceret diversitet af udtryk og lade smukke, vilde, stærke, sensuelle, sårbare og seje kvinder udfolde deres fortællinger med power, integritet og høj kvalitet," så blev aftenens mål i høj grad opfyldt.

Blot har jeg i tidens løb set endnu mere "nuanceret diversitet" hos kvindelige, danske musikere end koncerten gav udtryk for. Her var ingen jazz, ingen rock, ingen funky beats, ingen mange andre ting, men det kan komme med tiden. For HUN SOLO har skabt en stærk tradition, der sagtens kan udbygges og ja, blive en hel kunstnerisk bevægelse, der kan styrke kvindernes position endnu mere på musikmarkedet, hvis de når bredere ud.

Det skal være velkomment.